

אך לפני שאגש לעיני המדינה המוסרית אשר שמה במשט השבועי השקלים, מן הזכרה לשב ולחוסף מלים אחרות למתרחש אצלנו כפרשה המדינית הזאת אשר שמה: לקראת ביקור האמפיטור באשר היא חופשת את מרבית המודעות והלבבות אם לישון אם לכאב ובאשר כמעט מדי יום ויום נפסמים בה נצוצים, שאין לעבור עליהם בשינוי.

בראש ראשונה את שיהי "המפגש" כב יבול וממשלת ישראל בישרה עליו לגבי המפגש גם בירושלים בשורה שבה באופן דחוף לאתר שדעת הקהל בכל זאת ענינה וחגיגה הגלויה לכיך של יציאת השוא למגוריו.

ואן עינין זה של מפגש בירושלים אלא אחרות ענינים, לימאנוהו ויבא, כאשר זכרנו וידענו ודבריינו מיחממים ורובים ומכרזים שרצונו של אורח הוא כבודו ואין מגידו נפלת משדה הענופה בלוד או נפל היפה שנישאת המדינה יוצא אליהם לקבל מני ארחים.

זוהי דימאנוהו כמיוון שלא זאת הש"א אלה, אם ירצה לכבוד הגה הרשע, אבל משום מה היה סבור שהערך הקרובה ביותר

יבול תהיה על "מסילת ירשים" שבתל-אביב (ובכל המהלך בחירת רח"ו הוחדש בי ברצון לעקוף ולפקס בישרו של שלום ביה"מ, שיהיו כבתוכה של העתון "קול העם", ויהיה שיעור חושד בכשלים, הרי גם אז זה היה במתה וקשה, נכבד את רצונו, בחרו זה כבאר מפתח מדינית, אבל כל א ג א מפורש וכוונת סמלת ישרים וז תוביל אחיך לאלהרתי שבירושלים, משפע: ביקור בבית גשיא שפדיונה המארכת.

היא השאלה אינה מגדול או ירושלים, השאלה היא כבוד הדין וטקס מפלבים או ככלל שום דבר.

אין שום "מפגש" כאן, ישנה משום תיקון לולות, כאשר האמפיטור יגיע לירושלים כדרכו לעיני העניקה, ועל כן הנישאת האמפיטור כמלים שפושט שהוא יקום בברכה את כל מי שיופגש בו בדרכיו, וזה הכל.

ואין שום משמעות אחרת לאורו, תיקון ירושלים, ואולי להפך, לא תיקון כאן כי אם קלקול, הוחרה, כי ראש מדינה המפעל לירי

צלב, בעת' ובעתה

מאת ד"ר ישראל אלדר

שלום ואני בא לנשיא המדינה, שיצא לקראתו, פוגע בכבוד השיא והמדינה ולא רק בפרוטוקול.

הרב הראשי הראשון לעיני, זצוק וסיד, ליהיך המציל את כבוד העם והמדינה ולא רק את כבוד ההת.

למען היות בטוח, שאכן זה הסעם לסירובו של הרב הראשי להצטרף למקבלי המניין, שאחלי במקור הראשון ונאמר לי: בירכות: הרב הראשי רוצה ומכין לכבוד בכל הכבוד את ראש התנועה הנוצרית, אלא שהוא בעד שיוון הדתות והכבוד, ואין הוא כראש בית ישראל בארץ ישראל ויכול לתת כבוד לראש התנועה הנוצרית-קאטולית, אלא אם כן כבוד זה יוחדר, ע"י ביקור גמולין.

לאחר הערות אלו בענין הצלב, נמה לארחת זועה ש-הנחלת" השבועי בנפגש של העשויים היהודים שהחזירו לישראל מסוריה.

תגלחת" - במרכאות, על שכן הרב צדיק להיות כבוד גילוי אצל מי שהדבר את הערכים לפני שרמ אבא אבן גילה שהדרך הטובה ביותר להשגת השלום היא דרך ההכרה התודנית בין יהודים ונוצרים, ולמני שנפתחו מעודנו נוצר שלום, הכרה הדוית.

ואם זה משמעות לסימא, דע את האוייב, והודו אמנספיצה ששנאת הגויים היהודים היא כל מילי מדי את ההכרה, פשוט הגויים אינם מכירים אותנו, אמנם משום מה חשבו שכדי שיכירו אותנו יצאו לגלגל את זקנינו, להחליף את בנינו, ללמוד לזכר כלשונם וכו' וכו', ואנחנו התברר שבארץ ישראל ששנינו את המאבקים למען "ההכרה" הוחרה, צמחו תהי ארזיה המפעל של שונאת ישראל על להשמה, ואף על פי כן, "הכמה" זו של הכרת הדוית לשם יתר הבנה ושלום, מה לתחיה כאן, בארץ, יחד עם שאר חופעות גלוניות שליליות.

רק לגבי אנשי, הבנה דרך ההכרה הדוית" יש משום גילוי בנאות זועה של ענינו שבוים בניו ערכים.

אלה פני שבנינו - וזו אמת הודועה לכל המכיר אותם שנים מקרוב, אי לכל מי שאנו בעל שיכחון פיונימאל, כנגד אותם בעלי פיונימאלים שאינם אהבים להת" פאר בהם וכו'. התחללות בנופו של אדם, הוה והמה, היא אמת התכונות הממקיות והנפוצות בקרב הערכים, ולא רק כלפינו, אלא גם כיום לבין עצמם, מהחובות בנווד עת לצעוה, ואן לאמר כלפי "האויב" המוכרז כאוייב, רק מי ששכח באיזה מצב נמצאו נחיות יהודים שנפלו בדיעה, על כניסות רטוריות, שוה, על אברי מין כרותים, רק על יופעת ממה שארע בבתי כלא סוריים.

ואינו יכול שלא להעלות נחרון אישי מבית הכלל שבירושלים: לעיני, בחזר שרתי היה, חזר בני החללים, וכעצם לילות האמאואד, היו כותבים אסירים עריבים עוקי אחי, פשטישם אותו עירום ומקודים אותו ומכים אותו ועומדים סביב ומתחללים צמחוק והוא, והנשים זאת, לא פיללים הוה, כי אם אנשי הנפיות", שמעל "פולטיים", ואם לא נתנו ככה בנו, הרי זה רק מפתח, ורק כל אימת שאין הפחד עליהם, הם מפעלים את הסאדו"ז וזה היה שלהם.

ואם זה משמעות לסימא, דע את האוייב, והודו אמנספיצה ששנאת הגויים היהודים היא כל מילי מדי את ההכרה, פשוט הגויים אינם מכירים אותנו, אמנם משום מה חשבו שכדי שיכירו אותנו יצאו לגלגל את זקנינו, להחליף את בנינו, ללמוד לזכר כלשונם וכו' וכו', ואנחנו התברר שבארץ ישראל ששנינו את המאבקים למען "ההכרה" הוחרה, צמחו תהי ארזיה המפעל של שונאת ישראל על להשמה, ואף על פי כן, "הכמה" זו של הכרת הדוית לשם יתר הבנה ושלום, מה לתחיה כאן, בארץ, יחד עם שאר חופעות גלוניות שליליות.

אין כל הירעלת כפניה למוסדות אלה, כאשר הם חטרי אינם גם אילו והו מלאי רצון, וזדאי שלא יפגשו עם מיסד בינלאומי אשר יסכן את מעמדם בקרב מער ער על ידו ריב עם בגלל ענייני שבוים יהודים, אם נוצרים מסוכרים בעולם ואף יהודים המתחיצים להגן על פוסד השנים עשר נגד הוכולה, כאשר האפיסיון לא יכול היה לסכן את עצמת הכנסיה על ידי גינוי מעשי ההשגדה הנאצים, אך נדעה שאינם יורב עם חלק נכבד כל כך של חבריו בגלל יהודים אחרים שעודו ככלא סוריו?

אבסורד ואנואה עצמית, עליו לדעת את האוייב ואופיו ולא על הפיקציה המוסרית הקרויה אויב או אף, הצלב האדום" המוכן אולי לעשות מעשים הומאניים, אך כל אימת שאין לכך שום נגיעה בעניינים מדיניים, אם אינו טועה, אפילו החיטים בניו, העלב האדום הבינלאומי" ובין "מזו אדום" הרובה מכיון "להשתלב", אינם תקינים, כאשר העלב האדום הבינלאומי" שוקל את דבר התגונות, חזק הסדר האדום.

גינח איפוא בבעיית דם ונפש שלנו לכל הפיקציות ההן ונכרר לעצמנו ובעצמנו, מה לעשות.

ואם זה משמעות לסימא, דע את האוייב, והודו אמנספיצה ששנאת הגויים היהודים היא כל מילי מדי את ההכרה, פשוט הגויים אינם מכירים אותנו, אמנם משום מה חשבו שכדי שיכירו אותנו יצאו לגלגל את זקנינו, להחליף את בנינו, ללמוד לזכר כלשונם וכו' וכו', ואנחנו התברר שבארץ ישראל ששנינו את המאבקים למען "ההכרה" הוחרה, צמחו תהי ארזיה המפעל של שונאת ישראל על להשמה, ואף על פי כן, "הכמה" זו של הכרת הדוית לשם יתר הבנה ושלום, מה לתחיה כאן, בארץ, יחד עם שאר חופעות גלוניות שליליות.

ואם זה משמעות לסימא, דע את האוייב, והודו אמנספיצה ששנאת הגויים היהודים היא כל מילי מדי את ההכרה, פשוט הגויים אינם מכירים אותנו, אמנם משום מה חשבו שכדי שיכירו אותנו יצאו לגלגל את זקנינו, להחליף את בנינו, ללמוד לזכר כלשונם וכו' וכו', ואנחנו התברר שבארץ ישראל ששנינו את המאבקים למען "ההכרה" הוחרה, צמחו תהי ארזיה המפעל של שונאת ישראל על להשמה, ואף על פי כן, "הכמה" זו של הכרת הדוית לשם יתר הבנה ושלום, מה לתחיה כאן, בארץ, יחד עם שאר חופעות גלוניות שליליות.

ואינו רוצה לאמר בנאות שהוא שיקר, הוא רק אמר - אם אבא כך - אמת ששחית, בעוד שהשאלה היתה עמוקה, כי אם המעשה שעשו כולא היהודים בסוריה, הוא הוא האמת של פני הערכים, אם אינם כמובן ערכים שאינם נהגים כן, יתר על כן, אני מוכן לצאת לקראת כל מתנה יקירו ערכ שלמו ולאמר: אני מניח שישנה גם ערכים ששטמטיס הוואניים לא יחזקו כך, אך למיכ רבים הגבול החו"צה בין ישראל וסוריה לא שינה את מהותם ולא את רצונם. זה גם בגדר התגונות, זה היה קשה, אולי נקבעו יחסי שלום ביננו ובין ארצות ערב, וזה המש אבסורד בתנאים של יחסי מלחמה ובמצב של זרע גלויה לצאצא בקרב הערכים והעצורים ודוק.

ומבחינה קולקטיבית זאת, הריה היא פועלת לפי שעה ועוד לומר, שהשאלה אם אלה הערכים הורבים יהודים, היא שאלה לנישמית, הנוגות והיסוריות נטובה, גם אם האישיות האלה שביקרו אצל מר אלקו, סובים וישרים הם.

זאת היא האמת החיידה, היקולעת לבלבל גם אם יש בה עול מקרי לפרש על א אחר, כי אל נשכחם זה את:

לא מדובר כאן במעשה שעשו איזה חילים מתפרצים על שטענו כאשר נרצחו אורחים חיליים כחוצאי ירושלים מריות מהחומה, ולא על ידי "חיליים עצבניים" כפי שרילדים מומן לנמן להצדק מעשי התגרות ורצח.

לא מדובר כאן במשטר פאודאל-ריאקציוני, מלוכני של עקודיה של בית האצילים שממם יצא עורכי הסכת בחברון והמתחללים במדינתו ובחיטת עם בנימי מלחמת השחרור.

המדובר כאן במשטר המופסדי של סוריה, מהפספסני כלגילוי השונים מרונארי חתו או מרונארי יוחר, בעת קיוצונו של בעת מרונארי חתו או מרונארי יוחר, שכל מרגל ח"י בבית כלא לא עם הבנאים

מובים יוחר מאשר ח"י אפעם כחופש כמילתו האזרית, הבעיית? הדין המפגש הזעם של חיות סטיונים מתקדמים?

צלב, בייחוד בקרב הנוצר האנטי-יהודי או אלויהודי-כרי, מכל מקום הישראלי, המסוחר, המתקדם, קיימת אהיה עמוקה למלך שואל, ולו רק בגלל ריבו עם שמואל הנביא, ניהא.

אך מה פתאום עינין שואל לכאן? מה פתאום? לא כל כך פתאום, ורק נוכחתי בו משום מה, ובייחוד באורו מעשה שעשה בבניי מלון כאשר הללו ריב איימו לגקר עין ימין של כל איש מיבש גלעד.

רוד שאין לדבר כאן במידה כנגד מידה, עין תחת עין, עינוי תחת עינוי, שינוי תחת שינוי.

היכן והיה כדאי המודמנות, בשעת אחת השיתות עם מישור חשבו כממשלת ארה"ב, לשאול, מה היו עושים הם, אילו כך נתג מישורו בארצות ארה"ב, ואילו גם זה לא כדאי, שהרי החבאל אינו רק על המסעה, שאנו מדינה קטנה בתנאי מצור, ואין מדיון, אלא עם עמוק יותר: אנו מטען גלוניות ארביים להיות מעונינים ולעוקב בעולם: ראו איך מעיני אוננו, ראו מה אכזריים הארביים ומה ישרים אוננו.

ואם אין ברצוננו או ביכולתנו כדענו להכרזת בר איה, לא נותר באמת - מחוץ לאותה מדינה שנינויה, גלונית לצפון העולם המוכן חש באימים - אלא לשתח לנגד עיני כל העם בישראל את המעשה כמחורו המלאה, כעדות למחורו של האוייב, כעדות למת שנתא לסוכן מצותו כבולנו, אם נימול בשבי, כעדות לכיבן המהפכות והיקדמות הבעייתיות שלו.

האם גם להומאניזם שלהם ולעוון? בן המדינות ערב, המתקדמות, המהפכניות" ומדינות ישראל, המאשטיות, הריאקציוניות, שכל מרגל ח"י בבית כלא לא עם הבנאים

אם לא נשכחם זה את:

לא מדובר כאן במשטר המופסדי של סוריה, מהפספסני כלגילוי השונים מרונארי חתו או מרונארי יוחר, בעת קיוצונו של בעת מרונארי חתו או מרונארי יוחר, שכל מרגל ח"י בבית כלא לא עם הבנאים

לשחית אמת זאת נגד עיני העם כאן, ולפעול בהתאם למה שמחייב כמקום, א המסקנה הוידעה מודעות ערבידמש.